

hovedet vil have en Kontrol, er et Polititegn fornødent baade for før første og anden Hund. Der er ikke derved Tale om, at man skulde beskaffe Smaafolk med 50 Øre, saa for Et og saa for et. Andet her er kun Tale om den ene Ting. Kommer der saa andre Tilfælde, skulle vi nok tage dem i Betragtning fra deres eget Synspunkt. Naar der er sagt, at der er færre Hunde i Kjøbenhavn end for 5 Aar siden, da er det ikke saa underligt, thi for 5 Aar siden blev der indført en ny Politioordning i saa Henseende, som det ærede Medlem for Maribo Amts 5te Valgkreds selv har citeret, og den har virket noget, men er langt fra tilstrækkelig nu. Der er endnu en Bemærkning, som jeg ønsker at gjøre, nemlig til den høitærede Minister, hvis Tale iøvrigt glædede mig meget. Den høitærede Minister gjorde med Rette opmærksom paa, at Domstolene i Almindelighed eller saa at sige aldrig ville idømme de største Bøder i saadanne Tilfælde, hvor der ikke er sket Skade, og i det Hele ville være lidet tilbøjelige til at idømme den største Bøde. Det har den meget ærede Minister Ret i, og navnlig har Ministeren Ret i, at Domstolene ville gjøre Forskjel paa Tilfældenes Bestaafenhed. Det gjøre de, men der er tillige en anden Forskjel, som den høitærede Minister ikke nævnte, og som dog ikke er uden Betydning. Det er Hensynet til de paagældende Folks Formuestilstand. Det er en Bemærkning, som jeg ønsker at gjøre ved denne Leilighed, og som passer paa mange andre Tilfælde, at Domstolene ved Idømmelse af Bøder vel tage Hensyn til Tilfældenes Bestaafenhed og forskellige andre Omstændigheder, som der bør tages Hensyn til, men i Almindelighed ikke til den Paagældendes Formueforhold, uagtet Straffeloven udtrykkelig foreskriver det.

Branded: Det er kun nogle ganske korte Bemærkninger, jeg skal tillade mig. Det forekommer mig nemlig, at Debatten har antaget vel store Dimensioner, og jeg tror, at navnlig det ærede Medlem for Maribo Amts 5te Valgkreds (N. S. Larsen) har Skyld derti, naar han f. Ex. paa et Medlems Spørgsmaal til ham om, hvad Nytte egentlig Hundene gjøre, svarer: „Ja, hvad Nytte gjøre vi Mennesker“. Ved saadanne Sammenligninger udvider man Debatten for stærkt. Skjøndt jeg ikke for enkelte Inddividers Vedkommende tør paastaa, at de ere bedre end Hundene, tør jeg dog sige, at der i det Hele er en Væsenforskjel mellem den Nytte, Mennesket gjør, og den Nytte, Hunden gjør. Jeg bad egentlig om Ordet,

fordi det ærede Medlem stadig fremstiller Sagen saaledes, at denne Lov er en Lov imod Smaafolk; det synes jeg ikke, han skal have Lov til at sige. Det lader jo til, at det finder nogen Tilslutning i Thinget, men jeg tror dog ikke megen. Jeg begriber jo vel, at hele denne Tale i og for sig kan tiltale Hjertenerne, men jeg tror, den beror paa en Feiltagelse. For det Første er det en Feiltagelse for Kjøbenhavns Vedkommende, thi vil man undersøge, hvem det er, der holder Hunde her i Byen, saa vil man ikke komme til det Resultat, at det er de Fattige (Modsigelse). Nei, det er ikke de Fattige, thi de have ikke Raad til at holde Hunde. Men det er Middelklassen, der holder Hunde her, og Godseiere og rige Folk, men sandelig ikke de Fattige. Det Hundehold, der er blandt Fattige i Kjøbenhavn, er ikke af nogen som helst Betydning. Og hvad Vandet angaar, er Loven jo saaledes indrettet, at hele Afgiften paa Vandet er 50 Øre om Aaret. Det er jo en Afgift, der ikke kan ramme Smaafolk paa nogen Hjørdesuld Maade. Endelig falder denne Afgift ikke paa de Hunde, der ere lænede, og det forekommer mig, at naar man flere Gange har slaaet paa den Nytte, som Hunden gjør, saa maa man nærmest tænke paa Lænehunden. Det forekommer mig, at man i adskillige Gange har fremstillet Hunden som Husets og Hjemmets Vogter, og gjør den ikke engang den Nytte at vogte Huset, saa bliver det noget skrald med den Nytte, Hunden gjør. Det ærede Medlem for Maribo Amts 5te Valgkreds siger hele Tiden, at Loven vil ramme Smaafolk paa en sølelig Maade, og til Sammenligning taler han om de Tider, hvor kun Godseiere havde Lov til at holde Hunde, men det hænger sammen med de ældre Sagtbestemmelser, det veed det ærede Medlem ligesaa godt som jeg, og har ikke direkte Noget at gjøre med denne Sag. Jeg forstaar denne Lov saaledes, at den ikke vil Hundeholdet til Livs, men det, den vil til Livs, er, at vi Andre lide under det Hundehold, der er. Derfor er denne § 5 saa meget vigtig, som er angrebet saa stærkt. Det ærede Medlem mente, at det er Hundens Natur at forvilempe de Besøgende, og at det kan man ikke godt forhindre, men saa meget mere Grund er der til at vedtage § 5, saa kommer Hunden nok til at beherske sin Natur, ligesom Mennesket maa beherske sin. Hvis det er Hundens Natur at være Mennesket til Gene, saa maa man opdrage sine Hunde bedre, end man hidtil har pleiet her, og naar man sætter en stor Bøde for dem, der ikke passe paa deres Hunde, saa er der Rimelighed for, at de fremtidig ville